

Τζάκλιν Ουίλσον

Η ΠΟΛΥΒΡΑΒΕΥΜΕΝΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 40 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΜΑΜΑ

12η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εικονογραφημένη μαμά**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The illustrated mum

Από τις Εκδόσεις Corgi Yearling Books, Λονδίνο 2000

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jacqueline Wilson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Κωνσταντίνου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Nick Sharratt

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Γεωργαντζής

© Jacqueline Wilson, 1999

© Εικονογράφησης: Nick Sharratt, 1999

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2001

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2001

Δεύτερη έκδοση: Νοέμβριος 2019, 12η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-274-604-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3260-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Τζάκλιν Ουίλσον

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΜΑΜΑ

Μετάφραση: Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΖΑΚΛΙΝ ΟΥΙΛΣΟΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

- Κακά κορίτσια*, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Τσάρλι και Λότι, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Εγώ είμαι εσύ, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Το μωρό της Πρωταπριλιάς, 2003,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ούτε γάτα ούτε ζημιά, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Τερατοπαραμυθού, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια βαλίτσα ψάχνει σπίτι, 2003,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια ξενυχτάνε, 2005, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ερωτευμένα κορίτσια, 2005, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα μυστικά των κοριτσιών, 2006,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
www.thelonaxero.com, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ορειβάτης για κλάματα, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Πιτζάμα πάρτι, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Καρφάκιας και Σουβλομούρης, 2006,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια κλαίνε... και το λένε, 2007,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Νταντά για μαμάδες, 2007, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κορίτσια στην πρίζα, 2008, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κολλητές για πάντα, 2009, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια ευχή τα μεσάνυχτα, 2010, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ιδιαίτερα μαθήματα αγάπης, 2010, μτφρ. Ρένια Μπουμπουρή
Πεντάμορφη, 2011, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Το φιλί, 2011, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Πώς να επιβιώσεις στην κατασκήνωση, 2012,
μτφρ. Μαίρη Γραμμένου
Μια αδελφή σκέτος μελάς, 2013, μτφρ. Ρένια Μπουμπουρή
Γεννημένες σταρ, 2014, μτφρ. Μαίρη Γραμμένου
Η λέσχη των πεταλούδων, 2017, μτφρ. Μαίρη Γραμμένου
Η ιστορία της Τρέισι Μπέικερ, 2019, μτφρ. Ευγενία Κολυδά

*Για την Τζίνα και τον Μάρει,
την Κάρολαϊν και την Τζορτζίνα*

Η Μάριγκολντ ξανάρχισε τα παλαβά της τη μέρα των γενεθλίων της. Η Σταρ θυμήθηκε ότι τα γενέθλια ήταν, τις περισσότερες φορές, άσχημες μέρες για εκείνη, κι έτσι βάλανε τα δυνατά μας. Η Σταρ της έφτιαξε μια ωραία, μεγάλη κάρτα στο σχήμα του κατιφέ*. Χρησιμοποίησε όλο το μελάνι του πορτοκαλή μαρκαδόρου για να τη χρωματίσει. Ύστερα πρόσθεσε δυο ασημένια τριάρια με το ειδικό αστραφτερό μελάνι και έγραψε «Χρόνια Πολλά» με καλλιγραφικά γράμματα. Στη Β' Γυμνασίου κάνουν καλλιγραφία και τα καταφέρνει πολύ καλά.

Εγώ πάω ακόμα στο δημοτικό και δεν τα καταφέρνω καθόλου με το γράψιμο, γι' αυτό το μόνο που έκανα ήταν να ζωγραφίσω την κάρτα που της χάρισα. Με αφορμή τα τριάντα τρία χρόνια που έκλεινε αποφάσισα να ζωγραφίσω τριάντα τρία από τα πιο αγαπημένα

---

* Στα αγγλικά «marigold» σημαίνει «κατιφές». (Σ.τ.Μ.)

της πράγματα. Ζωγράφισα τον Μίκι (δεν τον είχα δει βέβαια ποτέ μου, αλλά η Μάριγκολντ μας τον έχει περιγράψει πολλές φορές), τη Σταρ κι εμένα. Ύστερα ζωγράφισα το στούντιο τατουάζ «Ρέινμπο» και τα κλαμπ «Βικτόρια Αρμς» και «Νάιτμπερντς». Αυτά τα ζωγράφισα όλα μαζί στη μέση. Στις άκρες της κάρτας ζωγράφισα το Λονδίνο, την παραλία και τα αστέρια τη νύχτα. Η κάρτα ήταν γεμάτη από ζωγραφιές, αλλά εγώ κατάφερα και πρόσθεσα ακόμα τη ζωγραφιά μερικών CD του συγκροτήματος «Έμεραλντ Σίτι». Ακόμα ζωγράφισα παπούτσια με ψηλό τακούνι, ένα μπικίνι, τζιν, στε-

νά τοπάκια σε διάφορα χρώματα και πολλά δαχτυλίδια, βραχιόλια και σκουλαρίκια.

Μετά δε μου 'ρχονταν άλλες ιδέες και έκανα τόσο πολλά σβησίματα, που το χαρτί άρχισε να χνουδιάζει. Έτσι, σταμάτησα τα σχέδια κι άρχισα να χρωματίζω αυτά που είχα ήδη κάνει. Ήθελα στο τέλος να ζωγραφίσω κατιφέδες γύρω γύρω στην κάρτα, αλλά η Σταρ είχε τελειώσει τον πορτοκαλή μαρκαδόρο. Έτσι, σχεδίασα τριαντάφυλλα αντί για κατιφέδες και τα χρωμάτισα κόκκινα. Τα κόκκινα τριαντάφυλλα συμβολίζουν την αγάπη. Στη Μάριγκολντ αρέσουν πολύ οι συμβολισμοί κι έλπιζα να το καταλάβει. Ύστερα, στην πίσω πλευρά της κάρτας, έκανα ολόκληρη γιρλάντα από κόκκινα τριαντάφυλλα, για να συμβολίσω την απέραντη αγάπη που ένιωθα για κείνη, και μετά έγραψα το όνομα μου.

Της πήραμε και δώρα. Η Σταρ βρήκε έναν δίσκο με τα καλύτερα τραγούδια των «Έμεραλντ Σίτι» μόνο με δύο λίρες στο παζάρι. Εγώ της πήρα ένα πράσινο τοιμπιδάκι για τα μαλλιά, για να πηγαίνει με τα μάτια της. Αγοράσαμε και πράσινο χαρτί περιτυλίγματος και πράσινη κορδέλα για να τυλίξουμε τα δώρα.

«Λες να της αρέσουν;» ρώτησα τη Σταρ.

«Βάζω και στοίχημα», είπε η Σταρ. Πήρε το τοιμπιδάκι και το άνοιξε έτσι ώστε τα πλαστικά του νύχια να φαίνονται σαν δόντια. «Είμαι το τέλειο δώρο», είπε η Σταρ με αλλαγμένη φωνή, και μετά το έκανε να δαγκώσει την άκρη της μύτης μου.

Η Μάριγκολντ μας αγκάλιασε και τις δυο και είπε ότι

ήμαστε δυο γλύκες, αλλά τα υπέροχα πράσινα μάτια της ήταν βουρκωμένα.

«Τότε γιατί κλαις;» τη ρώτησα.

«Κλαίει από ευτυχία», είπε η Σταρ. «Έτσι δεν είναι, Μάριγκολντ;»

«Μμμ...» έκανε η Μάριγκολντ. Ρούφηξε δυνατά τη μύτη της και σκούπισε τα μάτια της με την ανάποδη της παλάμης της. Έτρεμε ολόκληρη, αλλά κατόρθωσε να χαμογελάσει. «Να, είδες; Σταμάτησα να κλαίω. Εντάξει, Ντολ;»

Όχι, καθόλου εντάξει. Έκλαιγε κάθε τρεις και λίγο, όλη μέρα. Έκλαψε όταν άκουσε τα CD των «Έμεραλντ Σίτι» γιατί, είπε, της θύμιζαν τα παλιά. Έκλαψε όταν της χτένισα τα μαλλιά και τα στερέωσα με το καινούργιο, πράσινο τοιμπιδάκι της.

«Ω, Θεέ μου, κοίτα τον λαιμό μου! Ρυτίδιασε», είπε. Άγγιξε ανήσυχη την τεντωμένη λευκή επιδερμίδα ενώ εμείς προσπαθούσαμε να την παρηγορήσουμε. «Φαίνομαι τόσο γριά!»

«Μα δεν είσαι καθόλου γριά. Είσαι νέα», είπε η Σταρ.

«Τριάντα τρία», είπε η Μάριγκολντ λυπημένα. «Μακάρι να μην είχες γράψει αυτά τα τριάρια έτσι έντονα στη μέση της κάρτας σου, γλυκιά μου. Τριάντα τρία, δεν μπορώ να το πιστέψω. Τόσο ήταν και ο Χριστός όταν πέθανε, το ξέρατε αυτό;»

Η Μάριγκολντ ήξερε πολλά για τη Βίβλο γιατί παλιά ήταν σε ένα θρησκευτικό οικοτροφείο.

«Τριάντα τρία», συνέχισε να μουρμουρίζει. «Προ-

σπάθησε τόσο πολύ... Αγαπούσε τα παιδιά, αγαπούσε τις πρόστυχες γυναίκες, υποστήριζε τους περιθωριακούς τύπους. Θα μπορούσε να έχει προσφέρει ακόμα τόσο πολλά. Εκείνοι όμως τον κάρφωσαν πάνω σ' έναν σταυρό και τον βασάνισαν μέχρι θανάτου».

«Μάριγκολντ», είπε η Σταρ τσουχτερά. «Κοίτα και την κάρτα της Ντολ».

«Αχ ναι, γλυκιά μου, είναι υπέροχη», είπε η Μάριγκολντ. Έριξε μια ματιά. «Τι δείχνει;»

«Μια βλακεία είναι. Όλα είναι ανακατεμένα», είπα.

«Δείχνει όλα τα πράγματα που αγαπάς περισσότερο», είπε η Σταρ.

«Α, όμορφη είναι», είπε η Μάριγκολντ και κοίταζε και ξανακοίταζε. Μετά έβαλε ξανά τα κλάματα.

«Μάριγκολντ!»

«Αχ, λυπάμαι, όμως αισθάνομαι τόσο απάισια! Κοίτα αυτή την παμπ, τα ψηλά τακούνια και τα σέξι τοπάκια. Αυτά δεν ταιριάζουν σε μαμάδες. Η Ντολ θα 'πρεπε να μπορεί να ζωγραφίσει..., δεν ξέρω, ένα γατάκι και ένα ωραίο φόρεμα... και το "Μαρκς εντ Σπένσερς". Τέτοια πράγματα αρέσουν στις μαμάδες».

«Εσένα όμως δε σ' αρέσουν και εσύ είσαι η μαμά μου», είπα.

«Της πήρε πολλή ώρα να σου φτιάξει αυτή την κάρτα», είπε η Σταρ που άρχισε να κοκκινίζει.

«Το ξέρω, το ξέρω. Η κάρτα είναι υπέροχη. Αυτό σας το είπα. *Εγώ έχω* το πρόβλημα. Δεν καταλαβαίνετε τι σας λέω;» Η Μάριγκολντ ρούφηξε πάλι τη μύτη της.

«Τέλος πάντων, ελάτε να φάμε πρωινό. Έι, θα φέρετε τώρα την τούρτα μου; Τούρτα γενεθλίων για πρωινό! Ωραία ιδέα, έτσι;»

Μείναμε ακίνητες και την κοιτάζαμε.

«Δε σου πήραμε τούρτα», είπε η Σταρ. «Το ξέρεις ότι δε σου πήραμε. Σε ρωτήσαμε και είπες ότι η τούρτα είναι το τελευταίο πράγμα που θα 'θελες, θυμάσαι;»

«Όχι», είπε η Μάριγκολντ ανέκφραστα.

Είχε πραγματικά επιμείνει να μην της αγοράσουμε τούρτα γιατί ήταν σίγουρη ότι είχε παχύνει, το γλάσο θα της έφερνε πονόδοντο και γιατί, όπως και να 'χει, οι τούρτες δεν της άρεσαν καθόλου.

«Λατρεύω τις τούρτες», είπε η Μάριγκολντ. «Πάντα ήθελα μια τούρτα για τα γενέθλια μου. Ξέρετε πόσο σημαντικό είναι για μένα! Όταν ήμουν παιδί ποτέ δεν είχα τούρτα γενεθλίων. Ούτε πάρτι γενεθλίων έκανα και γι' αυτό δε μ' αρέσει που εσείς δε θέλετε να κάνετε πάρτι αλλά προτιμάτε να πηγαίνετε σε χαζά μέρη όπως το "Λέιζερ Κουέστ" και τα "Μακντόναλντς"».

«Δεν είναι χαζά», είπα εγώ. Τη Σταρ την είχαν καλέσει πολλές φορές, αλλά εγώ δεν είχα πάει ποτέ σε πάρτι ούτε στα «Μακντόναλντς» ούτε στο «Λέιζερ Κουέστ». Ελπίζω να κάνω πολλούς φίλους όταν πάω στο γυμνάσιο. Τα παιδιά στην τάξη μου δε με καλούν στα πάρτι τους. Όχι δηλαδή ότι θα 'θελα να πάω σ' αυτά τα χαζοπάρτι τους. Και να με πλήρωνες, δε θα έκανα φιλίες με κανέναν τους εκεί μέσα. Εκτός ίσως από την Τάσα.

«Εντάξει, εντάξει, θα πάω να σου πάρω τούρτα», εί-

πε η Σταρ. «Το “Μαρκς εντ Σπένσερς” ανοίγει νωρίς τα Σάββατα. Περιμένετε με».

Πήρε το πορτοφόλι που είχαμε με τα λεφτά για τα έξοδα του σπιτιού και βγήκε τρεχάτη χτυπώντας δυνατά την πόρτα πίσω της.

«Μου θύμωσε», είπε η Μάριγκολντ.

«Όχι, δε σου θύμωσε. Πάει να σου πάρει τούρτα», είπα εγώ.

«Μου θύμωσε, είναι θυμωμένη μαζί μου, με σταυρώνει αυτός ο θυμός της», μουρμούρισε η Μάριγκολντ. «Έτσι έλεγαν και στο Ίδρυμα: “Με σταυρώνεις με τη συμπεριφορά σου, Μάριγκολντ”. Εκείνη η γριά νυχτερίδα κολλούσε το πρόσωπό της στο δικό μου τόσο πολύ, που τα μάτια της αλληθώριζαν. “Σου θύμωσα, είμαι θυμωμένη μαζί σου”, έλεγε και τα σάλια της πετάγονταν στο πρόσωπό μου. Ήταν τόσο κακιά αυτή η γριά. Ποτέ δε μας χτυπούσε, ήξερε ότι απαγορευόταν κάτι τέτοιο, αλλά το ’βλεπες ότι πολύ θα ’θελε να μας χτυπήσει. Έτσι, το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να μας πετάει ένα σωρό τέτοιες λέξεις. Με σταυρώνεις, σου θύμωσα, με σταυρώνεις».

«Μάριγκολντ...» Δεν ήξερα τι άλλο να της πω. Πάντα μ’ έπιανε φόβος όταν άρχιζε να μιλάει έτσι, να μουρμουρίζει συνέχεια και να παίζει με τις λέξεις. Ευχήθηκα να γυρίσει γρήγορα η Σταρ.

«Λέξεις, λέξεις που με σταύρωναν. Σταυρόλεξο!»

Χαχάνισα νομίζοντας ότι το ’πε γι’ αστείο. Η Μάριγκολντ όμως με κοίταξε σαστισμένη.

«Στο σχολείο κάνουμε σταυρόλεξα», είπα γρήγορα. «Μα δε βρίσκω τις λέξεις. Δεν τα καταφέρνω καθόλου με τις λέξεις, με ορθογραφίες και τέτοια».

«Κι εγώ το ίδιο», είπε η Μάριγκολντ. «Το μισούσα το σχολείο. Όλο φασαρίες είχα».

«Μμμ. Μια απ' τα ίδια κι εγώ», είπα ελπίζοντας ότι η Μάριγκολντ συνήλθε. Πεινούσα πολύ. Πήρα μια χούφτα σκέτα κορνφλέικς, για να βάλω κάτι στο στόμα μου.

Πήρε και η Μάριγκολντ κορνφλέικς.

«Η Σταρ όμως είναι έξυπνη», είπα. «Και έγινε ακόμα πιο έξυπνη από τότε που πήγε στο γυμνάσιο. Πραγματική ιδιοφυΐα».

«Ε, πήρε φαίνεται από τον πατέρα της», είπε η Μάριγκολντ. «Ο Μίκι ήταν ο πιο έξυπνος άντρας που γνώρισα στη ζωή μου. Τόσο δημιουργικός, μια τόσο καλλιτεχνική φύση, αλλά συγχρόνως και κοφτερό μυαλό. Δεν πιανόταν κορόιδο».

«Θα 'θελα να ήταν και δικός μου πατέρας», είπα. Η Μάριγκολντ με χτύπησε χαϊδευτικά στην πλάτη. «Δε με πειράζει όμως, γιατί έχω εσένα για μαμά», της είπα για να της φτιάξω τη διάθεση, αλλά εκείνη έβαλε πάλι τα κλάματα.

«Είμαι μια άχρηστη, ηλίθια μάνα», είπε.

«Δεν είναι αλήθεια, είσαι η καλύτερη μαμά του κόσμου. Σε παρακαλώ, μην κλαις πάλι. Θα κοκκινίσουν τα μάτια σου».

«Κόκκινα μάτια, ζαρωμένος λαιμός, κλαψιάρια. Σκέτη αηδία! Τι έχω κάνει σ' αυτά τα τριάντα τρία χρόνια, ε;

Μόνο δυο υπέροχα κορίτσια, τίποτε άλλο. Τι θα έλεγε ο Μίκι αν γύριζε πίσω τώρα; Πάντα μου έλεγε ότι έχω πολλές δυνατότητες, εγώ όμως δεν έχω καταφέρει τίποτα».

«Κάνεις τόσο πολλά πράγματα. Ζωγραφίζεις, ράβεις ωραία ρούχα, χορεύεις, δουλεύεις σε στούντιο τατουάζ και... και...»

«Αν δεν καταφέρω να κάνω κάτι στη ζωή μου σύντομα, δε θα το καταφέρω ποτέ. Μεγαλώνω τόσο γρήγορα. Αχ και να γύριζε πίσω ο Μίκι! Ήμουν άλλος άνθρωπος όταν ήμαστε μαζί. Με έκανε να νιώθω τόσο... τόσο...» Κούνησε τα χέρια της και τα βραχιόλια της κουδούνισαν. «Δεν μπορώ να βρω τη λέξη. Έλα εδώ, Ντολ».

Με τράβηξε κοντά της και μ' αγκάλιασε. Κούρνιασα δίπλα της ανασαίνοντας τη μαγική μυρωδιά της από μόσχο. Τα μεταξένια κόκκινα μαλλιά της με γαργάλισαν. Τα χείδεψα αφήνοντας τα να χυθούν ανάμεσα στα δάχτυλα μου.

«Οι ρίζες σου θέλουν πάλι βάψιμο και έχεις και λίγη ψαλίδα. Αν θες, θα σου κόψω λιγάκι τις άκρες».

«Θέλεις ακόμα να γίνεις κομμώτρια, Ντολ;»

«Και βέβαια», είπα ανοίγοντας τα δάχτυλά μου σαν ψαλίδι και κάνοντας ότι κόβω.

«Θυμάμαι τότε που έκοψες τα μαλλιά της Μπάρμπι σου», είπε η Μάριγκολντ.

«Είχα κάνει το ίδιο και με την Μπάρμπι της Σταρ και μου 'χε θυμώσει πάρα πολύ».

«Αχ, μακάρι να 'χα κι εγώ μια αδελφή».

«Ε, είναι σαν να 'σαι η μεγάλη μας αδελφή».

«Εγώ νιώθω σαν να 'μαι σε ένα σταυροδρόμι της ζωής μου, Ντολ. Σε σταυρό. Έι, ξέρεις κάτι; Θα κάνω τατουάζ έναν σταυρό!»

«Δεν υπάρχει και πολύς χώρος πάνω σου», είπα τρίβοντας τα ζωγραφισμένα χέρια της.

Η Μάριγκολντ άρχισε να κοιτάζει το σώμα της αναζητώντας προσεκτικά χώρο.

«Τι θα 'λεγες για εδώ, στον αγκώνα μου; Καταπληκτική ιδέα! Ο σταυρός θα πηγαίνει από πάνω μέχρι κάτω στο μπράτσο μου. Γρήγορα, θέλω χαρτί και μολύβι». Χρησιμοποίησε την ανάποδη της κάρτας γενεθλίων που της είχα φτιάξει, αλλά δε μ'ένοιαξε και πολύ. Σχεδίαζε γρήγορα δαγκώνοντας το κάτω χείλος της. Κοίταξα πάνω από τον ώμο της.

«Ζωγραφίζεις τόσο ωραία!» είπα με ζήλια.

Το χέρι της έτρεμε, αλλά η γραμμή στο σχέδιο ήταν απαλή και κυλούσε ομαλά καθώς σχεδίαζε έναν μακρύ, κομψό σταυρό κελτικού τύπου με τριαντάφυλλα και φύλλα κισσού μπλεγμένα γύρω του.

«Τριαντάφυλλα», είπε και με κοίταξε. «Σαν αυτά στην κάρτα σου, Ντολ».

Αισθάνθηκα πολύ περήφανη, αλλά και ανήσυχη. Ήξερα τι θα έλεγε η Σταρ.

«Είναι πολύ όμορφο σχέδιο», είπα. «Δε γίνεται να το αφήσεις έτσι, ένα απλό σχέδιο στο χαρτί; Θα μπορούσαμε να αγοράσουμε μια κορνίζα και να το κρεμάσουμε πάνω από το κρεβάτι σου».

«Εγώ θέλω το σχέδιο πάνω σ' εμένα», είπε η Μάριγκολντ και τα μάτια της έλαμψαν καταπράσινα. «Λες ο Στιβ να έχει χρόνο; Αχ, ανυπομονώ να το φτιάξω! Θα τον βάλω να το σχεδιάσει και να το κάνει αμέσως, επιτόπου. Σαν δώρο γενεθλίων». Πήδηξε όρθια. «Έλα, πάμε!»

«Μα η Σταρ πήγε να σου πάρει την τούρτα σου!»

«Αχ, ναι!» Στραβομουτσούνιασε με απογοήτευση. «Άντε λοιπόν, Σταρ. Πού στο καλό πήγε; Γιατί έπρεπε να πάει τώρα σώνει και καλά να πάρει την τούρτα;»

Ήταν τόσο άδικη, που δεν μπορούσα να την κοιτάξω στα μάτια. Ήταν τρομερό να τα γυρίζει όλα όπως τη συνέφερε. Πάντα το έκανε αυτό όταν την έπιαναν τα παλαβά της. Ήξερα ότι έπρεπε να της πω ότι ήταν άδικη με τη Σταρ, αλλά δεν μπορούσα. Ήταν τόσο όμορφα που ήμαστε οι δυο μας, εκείνη κι εγώ.

Η Σταρ αργούσε. Η Μάριγκολντ πήγαινε πάνω κάτω στο διαμέρισμα με τα ψηλά της τακούνια να χτυπούν όπως στο θέατρο· κοιτούσε διαρκώς το ρολόι. Όταν η Σταρ γύρισε επιτέλους κουβαλώντας προσεκτικά πάνω στα απλωμένα της χέρια μια πλαστική τσάντα, η Μάριγκολντ έκανε μεγάλη προσπάθεια να κρατηθεί.

«Σταρ! Άργησες πολύ, αγαπούλα μου!»

«Είχε πολύ κόσμο και στον γυρισμό έπρεπε να πηγαίνω πολύ προσεκτικά, για να μη χαλάσει η τούρτα. Ελπίζω να σ' αρέσει. Δεν ήξερα τι να διαλέξω, με φρούτα ή παντεσπάνι. Πήρα με παντεσπάνι γιατί ήταν φτηνότερη. Θα 'θελες μήπως με φρούτα;»

«Δε βαριέσαι, ό,τι να 'ναι», είπε αδιάφορα η Μάριγκολντ. «Άντε, ελάτε να φάμε από ένα κομμάτι».

Έβγαλε την τούρτα από το κουτί στα γρήγορα χωρίς καλά καλά να την κοιτάξει. Δεν έκανε καν τον κόπο να τη βάλει σε ένα πιάτο. Έψαξε στο συρτάρι να βρει ένα κοφτερό μαχαίρι και πήγε να κόψει το πρώτο κομμάτι.

«Πρέπει πρώτα να κάνεις μια ευχή!» είπε η Σταρ.

Η Μάριγκολντ σήκωσε τα φρύδια, αλλά έκλεισε τα μάτια κάνοντας μια ευχή. Δε χρειαζόταν να ρωτήσουμε τι ευχήθηκε. Είδα τα χείλη της να λένε «Μίκι». Μετά έκοψε στα γρήγορα την τούρτα και καταβρόχθισε τόσο γρήγορα το δικό της κομμάτι, που σκορπίστηκαν ψίχουλα παντού.

«Τι τρέχει και βιάζεσαι τόσο;» ρώτησε η Σταρ.

Σταμάτησα να μασάω.

«Θέλω να πάω νωρίς στον Στιβ, πριν έρθουν πελάτες. Μόλις σχεδίασα το καταπληκτικότερο συμβολικό τατουάζ», είπε η Μάριγκολντ.

«Αχ όχι», είπε η Σταρ. «Όχι κι άλλο τατουάζ. Μου το υποσχέθηκαν».

«Μα αυτό εδώ είναι τόσο όμορφο, αγάπη μου. Είναι ένας σταυρός και εγώ βρίσκομαι σ' ένα κρίσιμο σταυροδρόμι της ζωής μου. Να, κοίτα!» η Μάριγκολντ ανέμιση το σχέδιό της.

«Χάλασες την κάρτα της Ντολ», είπε η Σταρ.

«Δεν τη χάλασε», είπα εγώ αμέσως.

«Είχες πει ότι είναι αρρωστημένο και αξιοθρήνητο να κάνει κάποιος τατουάζ ξανά και ξανά. Είχες πει ότι

θα μάζευες χρήματα για να αφαιρέσεις τα δικά σου με λέιζερ. Έτσι είχες πει», είπε η Σταρ και ο τόνος της φωνής της άρχισε ν' ανεβαίνει.

«Έχω πει ένα σωρό πράγματα μόνο και μόνο για να σ' ευχαριστήσω, γλυκιά μου. Όμως εγώ τ' αγαπάω όλα τα τατουάζ που έχω. Είναι όλα πολύ σημαντικά για μένα. Με κάνουν να νιώθω σημαντική».

«Σε κάνουν σαν φρικιό του τσίρκου, να τι σε κάνουν», είπε η Σταρ. Έπεσε σιωπή ξαφνικά. Καθόμαστε εκεί και κοιτάζαμε η μια την άλλη σοκαρισμένες και όλο αμηχανία, καθώς δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε ότι η Σταρ είχε ξεστομίσει τέτοια πράγματα. Ακόμα και η ίδια η Σταρ είχε σαστίσει.

«Εντάξει, είμαι φρικιό», είπε η Μάριγκολντ με φωνή που έτρεμε. «Ε και; Δε με νοιάζει. Δεν είμαι υποχρεωμένη να ακολουθήσω τις στενόμυαλες αντιλήψεις σου, Σταρ. Πάντα ζούσα τη ζωή μου όπως ήθελα εγώ».

«Τώρα μιλάς σαν να παίζεις σε γλυκανάλατη ταινία. Γιατί δεν μπορείς να φερθείς φυσιολογικά;»

«Δε θέλω να είμαι φυσιολογική», είπε η Μάριγκολντ. «Δεν μπορώ να καταλάβω τι σ' έπιασε έτσι στα ξαφνικά. Τι σου συμβαίνει, Σταρ;»

«Μεγαλώνω ίσως. Εσύ πότε θα μεγαλώσεις, Μάριγκολντ;» Πήρε το κομμάτι της και έτριψε το παντεσπάνι σε ψίχουλα. Ύστερα τίναξε τα χέρια της κι έφυγε τρέχοντας από το δωμάτιο.

Η Μάριγκολντ και εγώ κοιταχτήκαμε. Προσπαθούσε να δείξει ότι δεν την ένοιαζε, όμως είχε ταραχτεί πο-

λύ. Έπιασε το κεφάλι της με τα χέρια σαν να 'θελε να το κρατήσει στη θέση του.

«Τι να κάνω;» μου ψιθύρισε.

«Δεν τα εννοούσε αυτά που είπε», είπα εγώ. «Απλώς στενοχωρήθηκε γιατί νόμισε ότι δε σ' άρεσε η τούρτα».

«Ξέρω ότι δεν της αρέσουν τα τατουάζ, αλλά εγώ τον θέλω πολύ αυτό τον σταυρό, Ντολ».

Σήκωσα τους ώμους επιφυλακτικά. Η Σταρ ήταν πάντα εκείνη που έλεγε στη Μάριγκολντ τι να κάνει. Εγώ δεν τα κατάφερνα.

«Θα είναι υπέροχος, το ξέρω ότι θα είναι υπέροχος», είπε η Μάριγκολντ. «Πρέπει να φύγω τώρα, αλλιώς δε θα προλάβω τον Στιβ ελεύθερο. Θα 'ρθεις μαζί μου;»

Δίστασα. Εγώ δεν ήμουν σαν τη Σταρ που αρνιόταν να πατήσει στο στούντιο τατουάζ «Ρέινμπο». Εγώ έβρισκα το μέρος εξαιρετικά ενδιαφέρον, αν και μερικές φορές με φόβιζαν κάποιοι από τους πελάτες. Ακόμα και ο ίδιος ο Στιβ με φόβιζε με το φαλακρό του κεφάλι που έλαμπε, τη μακριά του γενειάδα και τη μυτερή γλώσσα του με το ασημένιο σκουλαρίκι στην άκρη. Δε μ' άρεσε καθόλου να βλέπω το ασήμι να λάμπει μέσα στο στόμα του. Το ήξερε αυτό, και έτσι, κάθε φορά που μ' έβλεπε μου 'βγάζε τη γλώσσα.

«Σε παρακαλώ, Ντολ», με πίεσε η Μάριγκολντ. «Θα σε χρειαστώ. Θα πονέσει».

«Εσύ έχεις πει ότι δεν πονάει καθόλου».

«Στον αγκώνα θα πονέσει. Πάντα πονάει πάνω στις αρθρώσεις».

«Τότε γιατί...;»

«Θα έχει μεγαλύτερη αξία αν υποφέρω για να το κάνω», είπε η Μάριγκολντ.

«Αυτό είναι χαζό», είπα εγώ.

«Σε θέλω κοντά μου για να σου κρατάω το χέρι και να παίρνω θάρρος», είπε η Μάριγκολντ. «Αν δεν έρθεις, μπορεί να μου τη δώσει και να πω στον Στιβ να μου κάνει τον σταυρό πάνω στο πρόσωπο. Να ξεκινάει από το μέτωπο και να συνεχίζει πάνω στη μύτη και στα δυο μάγουλα». Κούνησε το κεφάλι της. «Ντολ, πλάκα κάνω!»

Δεν ήμουν και τόσο σίγουρη γι' αυτό. Όταν η Μάριγκολντ ήταν σ' αυτή την κατάσταση μπορούσε να κάνει και το πιο τρελό πράγμα έτσι, από καπρίτσιο. Ίσως πράγματι να με χρειαζόταν κοντά της. Ανησυχούσα, αλλά ταυτόχρονα ένιωθα μεγάλη και σημαντική. Εμένα είχε ανάγκη, όχι τη Σταρ. Αλλά αυτό δε σήμαινε ότι δεν ένιωθα άσχημα για τη Σταρ.

«Άντε, Ντολ, πάμε», είπε η Μάριγκολντ που ανυπομονούσε να φύγει.

«Περίμενε ένα λεπτό», είπα και πήγα στο δωμάτιό μας. Δίστασα· μετά χτύπησα την πόρτα μήπως η Σταρ έκλαιγε και δεν ήθελε να τη δω να κλαίει. Δε μου απάντησε. Έβαλα ντροπαλά το κεφάλι μου στο άνοιγμα της πόρτας. Καθόταν στην άκρη του κρεβατιού με τις γροθιές σφιγμένες στα πόδια της. Το πρόσωπό της το 'κρυβαν τα μακριά της μαλλιά.

«Σταρ; Σταρ, θέλει να πάω μαζί της».

Η Σταρ ανασήκωσε τους ώμους σαν να μην την αφορούσε το θέμα.

«Μπορεί ο Στιβ να έχει πελάτη από νωρίς», είπα. «Τότε δε θα μπορεί να της το φτιάξει ή μπορεί και να αλλάξει γνώμη. Την ξέρεις τώρα τη Μάριγκολντ».

«Την ξέρω», είπε η Σταρ αργά. Τα δόντια της ήταν σφιγμένα κι αυτά.

«Σταρ;»

«Σταμάτα να λες τ' όνομα μου σαν να βελάζεις, με εκνευρίζεις».

«Σε πειράζει να πάω μαζί της; Καλύτερα δεν είναι να πάω μαζί της;»

«Κάνε ό,τι θέλεις».

«Δεν μπορείς να 'ρθεις κι εσύ μαζί;»

Η Σταρ με κοίταξε περιφρονητικά.

«Εγώ δεν περνάω ούτε απ' έξω από αυτό το μέρος».

Περίμενα λίγο προσπαθώντας να βρω έναν τρόπο να καλυτερέψει η κατάσταση.

« Η τούρτα ήταν πολύ ωραία, Σταρ».

Δε γινόταν τίποτα. Ξαφνικά άκουσα την πόρτα της εισόδου να χτυπάει. Έπρεπε να αφήσω τη Σταρ. Έτρεξα πίσω από τη Μάριγκολντ. Είχε ήδη κατεβεί τα σκαλιά.

«Περίμενέ με!»

«Νόμιζα ότι δε θα 'ρχόσουν», είπε η Μάριγκολντ. Γέλασε. «Αλλά να που έρχεσαι, τελικά έρχεσαι μαζί μου!» Μ' άρπαξε στο κεφαλόσκαλο του πρώτου ορόφου και με γύρισε γύρω γύρω.

«Ποπό φασαρία!» Η κυρία Λαφτ ήταν κάτω, στην

είσοδο, και ξεχώριζε τα γράμματα του ταχυδρομείου. Έκανε σαν να μιλούσε σ' ένα αόρατο ακροατήριο. «Είναι ανάγκη να κάνουν τόση φασαρία στις σκάλες; Ανέβα κατέβα, αργά τη νύχτα, πρωί πρωί. Μερικοί μερικοί δε σκέφτονται καθόλου τους άλλους».

«Έχω κανένα γράμμα;» ρώτησε η Μάριγκολντ. Πάντα στα γενέθλιά της και τα Χριστούγεννα είχε πιο πολλές ελπίδες να λάβει δυο λόγια από τον Μίκι. Από τότε που η Εργατική Εστία μάς έδωσε αυτό το σπίτι, πήγαινε κάθε τρεις μήνες και δήλωνε τη διεύθυνσή μας στο ταχυδρομείο – δεν το παρέλειπε ποτέ.

«Λογαριασμός ηλεκτρικού», είπε η κυρία Λαφτ δίνοντάς της το χαρτί.

«Α, καλά, δεν πρόκειται ν' ασχοληθώ μ' αυτό», είπε η Μάριγκολντ παρατώντας τον λογαριασμό πάνω στο παλιό τραπέζι της εισόδου.

Εγώ τον κοίταξα ανήσυχη. Η κυρία Λαφτ ρούφηξε τη μύτη της.

«Πολύ ανεύθυνη στάση», δήλωσε. «Μερικοί άνθρωποι το θεωρούν υποχρέωση και τιμή τους να πληρώνουν έγκαιρα τους λογαριασμούς τους, άλλοι πάλι είναι ολοφάνερα ανεύθυνοι. Μόνο να ξοδεύει ξέρει και έπειτα αφήνει το κράτος να πληρώνει γι' αυτή και τα παιδιά της».

Η Μάριγκολντ της είπε να κοιτάζει τη δουλειά της χρησιμοποιώντας απότομες, άσχημες λέξεις.

«Εμ βέβαια, μόνο τέτοια γλώσσα μπορεί να περιμένει κανείς από κάποια σαν κι αυτήν», είπε η κυρία Λαφτ.

Σύρθηκε μέχρι το διαμέρισμά της με τις ξώφτερνες παντόφλες της να χτυπούν το πάτωμα σε κάθε βήμα.

«Γριά τρελονυχτερίδα», είπε η Μάριγκολντ και με έπιασε από το χέρι. «Εμπρός, έλα να δούμε αν μπορούμε να τρέξουμε σ' όλη τη διαδρομή».

Αν και φορούσε ψηλά τακούνια, έτρεχε πιο γρήγορα από μένα. Εγώ έμενα πίσω, σταματούσα κάθε τόσο να πάρω ανάσα κι ένιωθα έναν πόνο στο πλευρό μου. Όταν φτάσαμε στο στούντιο «Ρέινμπο» πονούσα ακόμα. Η ταμπέλα έγραφε «Κλειστόν», αλλά η Μάριγκολντ χτύπησε το θαμπό γυαλί της πόρτας με τα νύχια της και ο Στιβ εμφανίστηκε.

«Ω, ω!» είπε ρίχνοντάς της μια ματιά. «Δεν πρόκειται να αρχίσω καμιά ειδική παραγγελία τώρα, Γκόλντι. Περιμένω πελάτη στις δέκα».

«Αχ, Στιβ, έλα τώρα γλυκέ μου. Τι πελάτη; Αν είναι μοτοσικλετιστής, δεν πρόκειται να έρθει πριν από τις έντεκα, το νωρίτερο. Αν είναι κανένας πρωτάρης μπορεί και να μην εμφανιστεί καθόλου. Σε παρακαλώ, αγάπη μου. Έχω τα γενέθλιά μου και το σχέδιο είναι φανταστικό. Θα ξετρελαθείς! Κοίτα!»

Ανέμισε την κάρτα μου.

«Κομματάκι μπερδεμένο, έτσι;» είπε ο Στιβ κοιτάζοντας τα σχέδιά μου στην κάρτα γενεθλίων.

Εγώ κοκκίνισα, δεν ήθελα να γελάσει μαζί μου.

«Έλα τώρα, Στιβ!» είπε ανυπόμονα η Μάριγκολντ.

«Ωραία σχέδια», μου είπε ο Στιβ. Ύστερα γύρισε την κάρτα ανάποδα. «Αχά».

«Είναι τέλειο, έτσι; Λέω να το βάλουμε εδώ», είπε η Μάριγκολντ και έδειξε τον αριστερό της αγκώνα.

Ο Στιβ έκανε «τς τς» με τη γλώσσα και το ασημένιο σκουλαρίκι άστραψε.

«Υποθέτω ότι θα πληρώσεις, έτσι;»

«Κράτα το από τον μισθό μου», είπε η Μάριγκολντ.

«Ποιο μισθό, βρε Γκόλντι, εδώ σε χρειαζόμαστε μόνο κάθε δεύτερη μέρα ή για ειδικές παραγγελίες».

«Θα 'ρθω να κάνω και σχέδια-οδηγούς ή ό,τι άλλο μου πεις».

«Δε σε εμπιστεύομαι για σχέδιο-οδηγό, Γκόλντι. Θυμάσαι τότε μ' εκείνον τον πελάτη που ήθελε έναν άγριο σαμουράι στο μπράτσο του και εσύ, αντί γι' αυτό, του έφτιαξες έναν σαμουράι να χαμογελάει;»

Η Μάριγκολντ χαμογέλασε. Έσκυψε πάνω του, τύλιξε τα χέρια της γύρω από τον λαιμό του κι άρχισε να του μιλάει ψιθυριστά στ' αυτί.

Εγώ γύρισα από την άλλη και κοίταζα τον τοίχο με τα σχέδια-οδηγούς. Υπήρχαν όλα τα συνηθισμένα σχέδια, τα περισσότερα αρκετά πληκτικά: δράκοι, τίγρεις, νεκροκεφαλές και τα κλασικά σχέδια κελτικού τύπου. Μπορούσα να καταλάβω γιατί η Μάριγκολντ βαριόταν να κάνει τα ίδια σχέδια ξανά και ξανά. Έτσι, δεν είναι να απορεί κανείς που μερικές φορές έκανε τον δράκο να βγάζει φλόγες από τη μύτη, που δίπλα στην τίγρη ζωγράφιζε ένα μωρό τιγράκι ή που έβαζε μια χαρούμενη περούκα στη νεκροκεφαλή.

Σε λίγο ο Στιβ υπέκυψε.

«Εντάξει, εντάξει, θα σ' τον φτιάξω τον σταυρό σου. Μόνο μην αρχίσεις τις στριγκλιές. Δε θέλω να μου τρομάξεις κανέναν πιθανό πελάτη».

«Ούτε καν θα κλαψουρίσω», υποσχέθηκε.

Ο Στιβ πειραματίστηκε με τις βελόνες στον στιγματογράφο του δοκιμάζοντας διάφορες γωνίες.

«Είσαι μεγαλοφυΐα, Στιβ», του είπε η Μάριγκολντ καθώς εκείνος αντέγραφε το σχέδιό της στην ειδική ζελατίνα αντιγραφής. «Κανείς δεν πετυχαίνει τα τατουάζ όπως εσύ».

«Μανούλα είσαι στις κολακειές», είπε εκείνος καθαρίζοντας το μπράτσο της με οινόπνευμα και μετά ραντίζοντάς το με νερό και σαπούνι. Τοποθέτησε προσεχτικά το σχέδιο στο χέρι της, το έτριψε σ' όλες τις κατευθύνσεις και το σχέδιο αποτυπώθηκε.

«Σίγουρα θες να το κάνεις, Γκόλντι;»

«Πιο σίγουρα δε γίνεται», είπε και πήρε το χέρι μου με το δεξί της χέρι.

Ο Στιβ άπλωσε βαζελίνη πάνω στο σχέδιο, έχυσε μπόλικο χρώμα, έβαλε τα λαστιχένια γάντια του και έβαλε μπρος το μηχάνημα. Για πολλή ώρα δεν μπορούσα να κοιτάξω. Κρατούσα πολύ σφιχτά το χέρι της· τα νύχια της μπήγονταν βαθιά στην παλάμη μου. Τα μάτια της ήταν βουρκωμένα, δάγκωνε δυνατά το κάτω χείλος της, αλλά κρατούσε τον λόγο της, δεν έβγαζε τσιμουδιά.

Το μηχάνημα βούιζε δυνατά. Ο Στιβ σφύριζε παράφωνα μέσα απ' τα δόντια του. Έτσι συγκεντρωνόταν

αυτός. Κάθε τόσο σταματούσε, ράντιζε το μπράτσο της και μετά το σκούπιζε απαλά.

Κάποια στιγμή τόλμησα να κοιτάξω. Είδα το μαύρο περίγραμμα του σταυρού να παίρνει μορφή. Ήμαστε εκεί πάνω από μια ώρα. Δύο πελάτες υποχρεώθηκαν να περιμένουν, αλλά ο Στιβ τους άφηνε να τον παρακολουθούν να δουλεύει κι εκείνοι κοιτάζαν μαγεμένοι.

«Εντάξει. Τελειώσαμε!» είπε επιτέλους ο Στιβ.

Η Μάριγκολντ σηκώθηκε πολύ αργά τεντώνοντας το μπράτσο της με μεγάλη προφύλαξη. Το μπροστινό μέρος του πουκαμίσου της ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα.

Το πρόσωπό της ήταν κάτασπρο σαν κιμωλία, αλλά όταν είδε το καινούργιο της τατουάζ στον καθρέφτη αναποκοκκίνισε από χαρά.

«Ω, Στιβ, θα δείχνει υπέροχα!»

«Είναι δικό σου σχέδιο, κούκλα», είπε ο Στιβ αλείφοντας το με ειδική αλοιφή. Πήγε να το τυλίξει με τον επίδεσμο, αλλά η Μάριγκολντ τραβήχτηκε.

«Άσε με να το δω λίγο ακόμα», είπε και γύρισε για να εξετάσει και την τελευταία λεπτομέρεια.

«Καλά, φοβερό τατουάζ, ε;» είπε ένας από τους πελάτες. «Σίγουρα θα δείχνει πολύ όμορφο και στην κοπέλα μου. Θα της κάνεις έναν ίδιο σταυρό;»

«Θα σχεδιάσω έναν σταυρό μόνο για κείνη, αν το θέλει πραγματικά», είπε η Μάριγκολντ. «Αυτός εδώ όμως είναι μόνο δικός μου». Άφησε τον Στιβ να της τυλίξει το μπράτσο με τον επίδεσμο και μετά μου χαμογέλασε. «Και αυτό εδώ είναι δικό μου», είπε ανακατεύοντάς μου

τα μαλλιά. «Έλα, Ντολ, πάμε. Θα τα πούμε, Στιβ, αγάπη μου».

Εκείνος ήταν απασχολημένος με το να βγάζει τις χρησιμοποιημένες βελόνες από το μπράτσο του στιγματογράφου και να τις βάζει στον αποστειρωτή.

«Μην το ξεχάσεις αυτό», της είπε δείχνοντας την κάρτα μου.

«Μπα, δε χρειάζομαι πια το σχέδιο. Το 'χω μόνιμο τώρα», είπε η Μάριγκολντ και πέταξε την κάρτα στο καλάθι των αχρήστων.

«Ναι, αλλά το σχέδιο είναι στο πίσω μέρος της κάρτας για τα γενέθλιά σου», της υπενθύμισε ο Στιβ.

«Ουπς!» έκανε η Μάριγκολντ και ξαναπήρε την κάρτα. «Συγγνώμη, Ντολ».

«Δεν πειράζει», ψέλλισα εγώ.

«Ε, δε θα μου κατεβάσεις τώρα μούτρα, έτσι; Είναι τα γενέθλιά μου. Θα το γιορτάσουμε», είπε.

Δεν τα καταφέραμε και πολύ. Η Σταρ καλά καλά δε μας μίλησε όταν γυρίσαμε σπίτι. Όταν είδε τον επίδημο στο μπράτσο της Μάριγκολντ στραβομουτσούνιασε με αηδία.

Φάγαμε την υπόλοιπη τούρτα για μεσημεριανό. Η Μάριγκολντ αγόρασε ένα μπουκάλι κρασί για κείνη και χυμό για τη Σταρ κι εμένα.

«Κι έτσι θα πιούμε όλοι στην υγεία της εορτάζουσας», είπε.

Ήπие όλο το κρασί σε λιγότερο από μισή ώρα και μετά είπε ότι νύσταζε. Κουλουριάστηκε στον καναπέ προ-

σέχοντας ώστε το χέρι της να μην ακουμπά πουθενά και αποκοιμήθηκε στη μέση μιας φράσης της. Η Σταρ την κοίταζε.

«Την πονάει το χέρι της, γι' αυτό ήπιε τόσο», είπα.

«Και ποιος της φταίει γι' αυτό;» είπε η Σταρ.

Πάντως, με τη Μάριγκολντ να κοιμάται, η Σταρ ήταν πολύ καλή παρέα. Είχε κάνει όλα της τα μαθήματα για το σαββατοκύριακο και τώρα ήταν ελεύθερη να παίξει μαζί μου.

«Μακάρι να μπορούσαμε τώρα να δούμε τηλεόραση», είπα.

Την προηγούμενη εβδομάδα η εταιρεία ενοικιάσεων μας είχε πάρει πίσω την τηλεόραση και το βίντεο γιατί η Μάριγκολντ δεν πλήρωνε το ενοίκιο. Μας είχε υποσχεθεί ότι θα έπαιρνε καινούργιο σετ, αλλά μέχρι τώρα δεν είχε κάνει τίποτα.

«Παίξε μου την τηλεόραση!» την παρακάλεσα.

«Όχου κι εσύ με τα χαζά σου τα παιχνίδια, Ντολ», στέναξε εκείνη.

«Σε παρακαλώ».

«Μόνο για δέκα λεπτά όμως, έτσι;»

Πήγαμε στο δωμάτιό μας και κλείσαμε την πόρτα. Στην αρχή η Σταρ έκανε σαχλαμάρες και έλεγε ότι ένιωθε σαν ηλίθια, αλλά σιγά σιγά παρασύρθηκε. Πρότεινα να παίξουμε το «Τοπ 10 των τραγουδιών» γιατί ήξερα ότι της Σταρ της άρεσε να κάνει τους τραγουδιστές. Μετά παίξαμε το «Νοσοκομείο Παίδων». Εγώ έκανα ένα μικρό κορίτσι που πέθαινε με τραγικό τρόπο από καρ-

κίνο και η Σταρ έπαιζε τη νοσοκόμα που μου έκανε θεραπεία. Μετά παίξαμε τον «Κτηνίατρο» και το παλιό αρκουδάκι της Σταρ μαζί με το δικό μου πορσελάνινο σκυλάκι και το κουκλάκι ζωτικό, που είχαμε κερδίσει στο λούνα παρκ, έπαιζαν τα ζώα που κινδύνευαν.

Η Σταρ σε λίγο άρχισε να βαριέται, κι έτσι πρότεινα να παίξουμε τα σίριαλ γιατί μιμείται πολύ ωραία την προφορά που έχει ο καθένας. Παίξαμε τους «Γείτονες», μετά αλλάξαμε και παίξαμε τους «Ιστέντερς» και μετά η Σταρ πρότεινε να παίξουμε «Τα φιλαράκια». Θέλαμε και οι δύο να κάνουμε τη Ρέιτσελ και γι' αυτό αρχίσαμε να μιλάμε για μαλλιά και χτενίσματα. Έτσι, σταματήσαμε να παίζουμε την τηλεόραση και παίξαμε τις κομμώτριες.

Η Σταρ έπαιξε δέκα φορές για δέκα λεπτά και ήταν καταπληκτικά. Σχεδόν ξεχάσαμε τη Μάριγκολντ.

Εκείνη για μια ακόμα φορά ξύπνησε κάπως περίεργη κι άρχισε πάλι να μουρμουρίζει για σταυρούς και τέτοια κρατώντας το δεμένο της χέρι. Μετά το τσάι κάθισε με τις ώρες στο μπάνιο.

«Μάριγκολντ, είσαι καλά;» πήγα και της φώναξα κάποια στιγμή έξω από την πόρτα.

«Πολύ καλά, ωραία, καλά, καλύτερα δε γίνεται», είπε η Μάριγκολντ.

Βγήκε από κει ντυμένη με την πιο κοντή της φούστα, τα πιο ψηλά της τακούνια και τη μαύρη ανγκορά μπλούζα της, που έκρυβε τον επίδεσμο στο χέρι της.

«Θα βγεις έξω», της είπε η Σταρ σαν να την κατηγορούσε.

«Και βέβαια θα βγω, αγάπη μου. Πρέπει να γιορτάσω τα γενέθλιά μου», είπε η Μάριγκολντ.

Η Σταρ αναστέναξε βαριά.

«Μην κάνεις έτσι. Μια βόλτα θα πάω από τον Βικ. Θα γυρίσω σε καναδυό ωρίτσες, το υπόσχομαι».

Την κοιτάξαμε και οι δυο μας.

«Σας το υπόσχομαι!» είπε ξανά. Χτύπησε ελαφρά το δεμένο της χέρι. «Είμαι σε σταυροδρόμι και αυτή τη φορά θα πάρω τη σωστή στροφή. Θα δείτε. Θα γυρίσω στις δέκα. Δέκα και μισή το αργότερο».

Την περιμέναμε μέχρι τα μεσάνυχτα. Μετά απελπιστήκαμε και πέσαμε για ύπνο.

Τεμάτη τατουάζ από την κορφή ως τα νύχια, η Μάριγκολντ είναι η πιο λαμπερή μαμά του κόσμου!

Η Σταρ και η Ντόλφιν, οι κόρες της, ζούνε μαζί της μια ζωή πολύχρωμη, όπως οι εικόνες που είναι ζωγραφισμένες στο δέρμα της. Μόνο που η Ντόλφιν θα 'θελε να μη βγαίνει η μαμά της έξω τα βράδια, να μην ξενυχτάει και να μη φέρεται περίεργα πότε πότε. Και η Σταρ δεν είναι πια σίγουρη ότι της αρέσουν όλα αυτά όπως παλιά. Μερικές φορές, δεν μπορεί να μη σκέφτεται ότι θα ήθελε η μητέρα της να είναι πιο... φυσιολογική, πιο πολύ... μαμά!

Μια δυνατή ιστορία που δε θα ξεχάσετε ποτέ!

Από 11 ετών

ISBN: 978-960-274-604-2

9 789602 746042

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 01949

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr